

AŽ SE ZNOVU POTKÁME

A large, dark blue wing of an airplane is shown from a side-on perspective, extending from the left towards the right. It is set against a vibrant sunset sky with a gradient from deep blue at the top to bright orange and red near the horizon. Below the wing, there are thick, textured clouds illuminated by the low sun.

ROMÁN

REBECCA

AUTORKA BESTSELLEROVÝCH SÉRIÍ *EMPYREUM* A *ODPADLÍCI*

YARROS

přeložila Lenka Lichtenberg

**AŽ SE
ZNOVU
POTKÁME**

Text copyright © 2023 by Rebecca Yarros

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Lichtenberg, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5830-2 (pdf)

REBECCA YARROS

AŽ SE ZNOVU POTKÁME

přeložila Lenka Lichtenberg



*Věnováno mé sestře Kate.
Bránila bych tě třeba i se zbraní v ruce.
Na mou duši tě mám moc ráda.*

NATHANIEL

KÁBUL, AFGHÁNISTÁN

srpen 2021

Tohle nebyly Maledivy.

Zaklonil jsem hlavu a se zavřenýma očima nastavil tvář spalujícímu odpolednímu slunci. Lehký vánek téměř navozoval pocit, že to, co mi stékalo po krku za límeček, není pot, ale kapky mořské vody po koupání. Téměř.

Ve skutečnosti jsem však stál na letištní ploše v Kábulu a přemýšlel, jak je možné, že se mi v tom zatraceném vedru nepřípekly boty do betonu. Možná mě potrestal osud, protože jsem chtěl vyrazit bez ní.

„Nemáš být náhodou na dovolený?“ ozval se známý hlas napravo ode mě.

„Ššš! Taky že jsem, nevidíš?“ Pootevřeným okem jsem mrknul na Torrese, který stál opodál a husté obočí mu zakrývala maskáčová kšiltovka.

„Co mám jako vidět? To, že stojíš u ranveje se zakloněnou hlavou jako v reklamě na opalovací krém?“

Zdvihl jsem koutky úst do úsměvu. „To ale není ranvej. To je malý bungalov nad mořskou hladinou na Maledivách. Neslyšíš, jak šplouchají vlny?“

Z dálky se ozýval rytmický zvuk leteckých motorů.

„Podle mě ti to tu už začíná lízt na mozek,“ zabrblal. „A támhle to už asi budou oni.“

Neochotně jsem otevřel oči, prozkoumal horizont a do pár vteřin spatřil přistávající letadlo.

Tak jdeme na to. Vzrušení z akce, které s sebou moje práce přinášela, jsem vždycky miloval, ale musel jsem si přiznat, že v poslední době už mě to začínalo trochu unavovat. Mír mi začal připadat mnohem příjemnější než permanentní válka.

„Jak se ti kruci podařilo připlíst se k tomuhle? Neměl být náhodou ve službě Jenkins?“ zeptal se Torres.

„Jenkins včera lehnul, chytil nějakýho bacila a já nechtěl, aby si kvůli tomu Ward musel přehazovat dovolenou. Má malý děcka.“ Když letoun C-130 dosedl na ranvej, upravil jsem si popruh pušky na rameni. „Takže teď budu muset chůvu poradci senátorky Laurenové dělat já.“

„No a jako vždycky jsem v tom zase skončil s tebou, díky.“

„Je mi potěšením.“

Můj nejlepší kámoš se mnou slouží už od doby, kdy nás vybrali do speciálních jednotek. Vlastně ještě mnohem déle.

„Doufám, že se Jenkins do týdne postaví na nohy, a než sem senátorka dorazí osobně, já odletím na Maledivy.“ Doslova jsem na jazyku cítil chuť těch ovocných koktejlů s malými paraplíčky, ale pak mi došlo, že to je jen kovová příchůť leteckého paliva. Návrat do reality.

„No, většina chlapů, co znám, jezdí na dovolenou domů za svou rodinou.“ Torres se obrátil k ostatním členům týmu, kteří už mířili za námi a narychlo si rovnali uniformy, jako by je snad dokázali po těch čtyřech měsících nasazení dát rychle do pucu.

„Většina chlapů má ovšem o něco lepší rodinu než já,“ pokrčil jsem rameny. Máma umřela před pěti lety a za otcem bych dobrovolně vyrazil leda tak na jeho pohřeb.

Zbytek týmu se po příchodu postavil do řady čelem k letadlu. Graham vlevo ode mě. „Chceš, abych řídil?“

„Jo,“ odvětil jsem. Dokud se Jenkins nevrátí, mohl jsem si kluky do týmu vybírat sám. Parker a Elston už čekali na ambasádě.

„Jsou tu všichni?“ zeptal se major Webb, sotva dorazil, a podrbal se na bradě.

„To mě poser! Už si ani nepamatuju, kdy jsem tě tu viděl naposledy.“ Graham se zazubil na velitele, zářivý úsměv ostře kontrastoval s jeho tmavou pokožkou.

Zatímco letoun následoval pokyny řízení leteckého provozu, Webb mumlal něco o politicích.

Členové elitních speciálních jednotek se těšili určitým výsadám. Patřily k nim neformální přátelské vztahy a svoboda ohledně holení. Ovšem rušení dovolené, abych si mohl zahrát na ochranku předvoje nějakých zákonodárců, k výsadám rozhodně nepatřilo. Dnes ráno jsem hodinu listoval složkou Grega Newcastla, třiatřicetiletého zástupce šéfky kabinetu senátorky Laurenové s dokonale uhlazenou vizáží týpka, co dokázal přesedlat z Harvardu rovnou do Kapitolu. Skupina úředníků přijela „ověřit“ průběh stahování amerických vojsk, aby pak o tom mohla doma patřičně poreferovat. Z nějakého důvodu jsem měl pocit, že z toho, co zjistí, nebudou dvakrát nadšení.

„Ještě si to zopakujeme...“ řekl Webb, vytáhl z kapsy složený kus papíru a pohlédl na jména velitelů přidělených bezpečnostním týmům. „Hnědý má Bakera z kanceláře kongresmana Garcii,“ vypočítával přezdívky zvolené pro veřejnost. „Zlatý má Turnera od kongresmana Murphyho. Bílý má Holta z kanceláře senátora Liu. Zelený má na starosti Astorovou z kanceláře senátorky Laurenové –“

„Dostal jsem složku Grega Newcastla,“ skočil jsem mu do řeči.

Webb znovu pohlédl na papír. „Vypadá to, že na poslední chvíli došlo ke změně. Teď máš Astorovou. Úkol je stále stejný. Tahle kancelář se zaměřuje na jižní provincie. Pokouší se dostat do Států dívčí šachový tým.“

Astorová. Stáhl se mi žaludek. To nemůže být pravda.

„Klídek,“ zašeptal Torres. „Je to celkem častý příjmení.“

To je fakt. Navíc když jsem s ní mluvil naposledy, tak pracovala pro nějakou firmu v New Yorku. Jenže to bylo před *třemi* lety.

Měl jsem kabát úplně promočený deštěm...

Zatímco pozemní personál parkoval letadlo, vyhnal jsem ty troufalé myšlenky z hlavy. Horký vzduch, který se tetelil nad letištní plochou, mi rozmlžoval vidění, ale pak se otevřela zadní dvířka a pilot vypnul motory.

Začala vystupovat uniformovaná posádka a vedla skupinu civilistů, nejspíš poradců kongresmanů. Jednomu z kravaťáků dokonce pomáhala ze schůdků.

Zdvihl jsem obočí. *Ten chlap ani nedokáže sejít ze schodů, a přesto považuje za dobrý nápad navštívit Afghánistán?*

„To jako vážně?“ uchechl se Kellman, tedy seržant Bílý. „Doufám, že ho nepřidělili ke mně.“

„Tak jdeme na to,“ zamumlal vedle mě Torres.

Zhluboka jsem vydechl a počítal do deseti v naději, že se mi za tu dobu nějakým zázrakem dostaví trpělivost. Nedostavila. Počítání byla ztráta času.

Posádka cestou hýřila úsměvy a bránila mi ve výhledu na skupinku za ní. Nebylo divu, že vypadali šťastně – za chvíli svléknou uniformu. Vážně jsem pochyboval, že by jim ty úsměvy vydržely, kdyby měli ty pitomé, arogantní civilisty eskortovat na předsunuté operační základny, jako kdyby se nejednalo o aktivní válečné zóny, ale o nějaké obyčejné turistické cíle.

Major Webb jim vyrazil vstříc a posádka se rozestoupila, aby pustila politiky před sebe. Bylo jich celkem šest.

Rázem se mi zastavilo srdce.

Pomalů jsem mrkl, pak pro jistotu ještě dvakrát, když závan větru rozptýlil horký vzduch. Ty medově zlaté vlasy a ten okouzlující

úsmev se nedaly s nikým zaměnit. Vsadil bych všechno na světě, že se za těmi obrovskými slunečními brýlemi skrývaly tmavě hnědé oči s hustými řasami. Mimovolně jsem zaťal prsty na rukou, jako bych se po všech těch letech znovu dotýkal křivek jejího těla.

Byla to ona.

„Seš v pořádku?“ zašeptal Torres. „Vypadáš, jako bys chtěl hodit šavli.“

V *pořádku* jsem nebyl ani náhodou. K tomu, abych byl, jsem měl zhruba stejně daleko jako Newyorčan do Afghánistánu. Nebyl jsem schopen slova. Od našeho prvního setkání na úplně jiném letišti už uplynulo deset let, ale při pohledu na ni jsem stejně zase oněměl.

Když podávala Webbovi ruku a druhou si upravila popruh velkého khaki batohu – byl mi nápadně povědomý, pořád ještě ho má? –, sluneční paprsky se jí odrazilily od ruky jasněji než od signálního zrcátka.

Co to sakra...?! Srdce se znovu probralo k životu a bilo dál jen v sebezapření, jak silně mě to *zasáhlo*.

Jediná žena, kterou jsem kdy v životě miloval, byla tady – v téhle zatracené válečné zóně – a měla na prstu prsten s obrovským kamelem. Stane se *ženou* někoho jiného. Toho hajzla jsem ani neznal, ale už teď jsem ho nenáviděl a byl si jistý, že si ji nezaslouží. Ne že bych byl v tomto ohledu lepší exemplář..., což byl ostatně vždycky náš největší problém.

Otočila se ke mně, okouzující úsměv povadl a sotva znatelně jí poklesla brada. Roztřesenými prsty sňala sluneční brýle, posadila si je na vršek hlavy a odhalila velké hnědé oči, které vypadaly stejně překvapeně jako ty moje.

Sevěla se mi hrud’.

Zatímco jsme na sebe zírali, po očku jsem sledoval, jak Webb postupně seznamuje politiky s přidělenou ochrankou a jako při odpočítávání výbuchu atomové bomby se k nám nezadržitelně

blíží. Dětilo nás už jen pár metrů, možná ani to ne, ale ta vzdálenost mi z nějakého důvodu připadala zároveň příliš velká i příliš malá.

Vykročila vpřed, ale pak se zarazila, aby si přidržela vlasy, poryvy větru totiž vrhaly písek a prach proti všemu, co se jim postavilo do cesty, včetně její bílé halenky s vyhrnutými rukávy. Kde se tu sakra vzala? Tady neměla co dělat. Měla by sedět hezky na zadku v nějaké útulné rohové kanceláři, kde ji nemohlo nic ohrozit... ani já.

„Slečno Astorová, tohle je...“ spustil Webb.

„Nathaniel Phelan,“ dokončila za něj a upřeně si prohlížela mou tvář, jako kdyby chtěla zaznamenat každíčkou změnu, každou jizvu, která na ní za ty uplynulé tři roky přibyla.

„Izzy.“ Při pohledu na ten gigantický šutrák, který se jí blýskal na ruce jako výstražný maják, jsem se na víc nezmohl. Komu krucinál kývla na žádost o ruku?

„Vy dva se znáte?“ Webb při pohledu na nás zdvihl obočí.

„Ano,“ řekl jsem.

„Teď už ani ne,“ odvětila ve stejnou chvíli.

Sakra!

„Dobře.“ Webb vycítil trapnost situace a uhnul pohledem. „Bude v tom nějaký problém?“

Ano. A obrovský. Vzduch mezi námi zhoustl milionem nevyřčených slov neúprosných jako zrnka písku unášená nad ranvejí.

„No, můžu tě přidělit...“ spustil Webb.

„Ne,“ odsekl jsem. Absolutně nepřipadalo v úvahu, že bych její bezpečí svěřil na starost někomu jinému. Bude to se mnou muset vydržet, ať už se jí to líbí, nebo ne.

Webb zamrkal, což byl asi jediný projev překvapení, jaký jsem u něj kdy zaznamenal, a pohlédl na Izzy. „Slečno Astorová?“

„V pohodě. Nedělejte si starosti,“ odvětila s lehkým, ale strojeným úsměvem, z něhož mi přejel mráz po zádech.

„No tak dobře,“ řekl Webb pomalu, pak se ke mně naklonil a před odchodem mi šeptem popřál *hodně štěstí*.

Zírali jsme s Izzy na sebe a všechny emoce, které jsem se poslední tři roky snažil někde hluboko pohřbít, se začínaly drát na povrch a otevírat rány, jež se mi nikdy nepodařilo zacelit. Koho by napadlo, že se takhle znovu setkáme, to prostě nevymyslíš. Vždycky jsme na sebe narazili v tu nejméně vhodnou chvíli a na naprosto nevhodných místech. To, že k tomu tentokrát došlo uprostřed bojiště, mi připadalo skoro příhodné.

„Myslel jsem, že žiješ v New Yorku,“ vysoukal jsem konečně ze sebe hlasem, který zněl jako stokrát přejetý přes struhadlo. *Kde se tě nikdo nesnaží vyhodit do povětří.*

„Jo?“ Zdvihla obočí a upravila si batoh, který jí sklouzával z ramene. „To je vtipné, protože já myslela, že jsi mrtvý. Asi jsme se oba mylili.“

IZZY

SAINT LOUIS

listopad 2011

Patnáct A. Patnáct A,“ mumlala jsem si pro sebe, když jsem se prodírala ucpanou uličkou ke svému sedadlu a příruční zavazadlo mi s každým dalším krokem klouzalo ve zpocených rukou o kousek níž. Konečně jsem zahlédla svou řadu. Úložný prostor nad hlavou zůstal prozatím prázdný, což mě potěšilo, ale hned nato jsem si s hrůzou uvědomila, že sedadlo A bude nejspíš u okna.

Sevřel se mi žaludek. Vážně jsem si rezervovala místo u okna? Abych z něj případně viděla, jak padáme?

Ale pak jsem znejistěla. Na místě u okna už seděl nějaký muž se skloněnou hlavou a čepicí s logem Saint Louis Blues. Možná jsem si to na té letence špatně přečetla.

Dorazila jsem k patnácté řadě a vyzdvihla se na špičky, abych své zavazadlo zasunula do přihrádky nad hlavou. Natáhla jsem se, co to šlo, ale kufr jsem přes okraj nepřehoupla, takže jediný způsob, jak ho tam dostat, bylo vylézt na sedadlo. Nebo vyrůst o dalších patnáct centimetrů.

Než jsem se rozhodla, světle fialový kufřík mi vyklouzl z rukou a řítil se přímo na můj obličej. Těsně předtím, než mi mohl rozbít nos, zachytila ho obrovská ruka.

Do háje!

„To teda bylo o fous,“ ozval se hluboký hlas zpoza kufříku. „Co kdybych vám s tím pomohl?“

„To byste byl moc hodný,“ odpověděla jsem a snažila se získat ztracenou rovnováhu.

Pořád jsem viděla jen jeho čepici, ten chlap se totiž dokázal jedním ladným pohybem přetočit, vstát, přesunout se do uličky a zvednout můj kufr do vzduchu, aniž by pořádně zvedl hlavu. *Obdivuhodné.*

„A je to.“ Zavazadlo s lehkostí zasunul do horní přihrádky.

„Díky. Už jsem si vážně myslela, že mě to sejme.“ S úsměvem jsem zdvihla hlavu, abych se podívala na kufr... a na něj.

Ty bláho! Byl to vážně fešák. Tak sexy, až se mi z něj podlomila kolena. Ostře řezanou tvář pokrývala jemná vrstva tmavého strniště. Ani rána a fialovějící modřina na pravé polovině spodního rtu neubíraly jeho obličej na dokonalosti, protože jeho oči... no páni. Prostě... *páni!* Ty křišťálově modré oči mě dokonale uzemnilly.

Zírala jsem s němým úžasem, místo abych po něm jen koketně pokukovala, tak jako to umí Serena, která by ho určitě vzápětí bezostyšně požádala o telefonní číslo, jež by nepochybně také získala. Zato já tam trapně civěla s otevřenou pusou a nebralo to konce.

Zavři tu pusu!

Ne, pořád jsem zírala a zírala a zírala.

„Já taky,“ řekl s lehkým úsměvem.

Zamrkala jsem. *Já taky. Cože?* „Promiňte, co jste to říkal?“

Nechápavě sražil obočí. „Já jsem si taky myslel,“ zopakoval, „že vás to praští do obličeje.“

„Aha.“ Zvedla jsem ruce, abych si zastrčila vlasy za uši, a vtom mi došlo, že je mám stažené do drdolu, takže nebylo co zastrkovat, což jen zvýšilo celkovou míru trapnosti. Skvělé. A teď mě ještě k tomu začaly pálit tváře, což znamenalo, že nejspíš rudnu.

Fešák vklouzl zpět na sedadlo a já si uvědomila, že náš výstup zřejmě bránil dalším cestujícím v nástupu.

„Pardon,“ zamumlala jsem za sebe a nasoukala se na sedadlo patnáct B. „Víte, přísahala bych, že mám na letence sedadlo u okna.“ Přehodila jsem přes hlavu ramínko kabelky, rozepnula bundu a snažila se při svlékání pokud možno neroztahovat. Když budu takhle dál pokračovat, nejspíš naberu Modroočka loktem do žeber a udělám ze sebe ještě většího osla, než už jsem.

„Safra.“ Otočil se ke mně a zamrkal. „Vyměnil jsem si místo s nějakou paní vpředu na sedmičce, aby mohla sedět vedle svého dítěte. Zbral jsem vám ho omylem.“ Sehnul se pro zelený vojenský batoh pod předním sedadlem a přitom se širokým ramenem otřel o mé levé koleno. „Vyměníme se.“

„Ne!“ vyhrkla jsem.

Ztuhl a pomalu ke mně otočil hlavu. „Ne?“

„No víte, já vlastně nechci sedět u okna. Mám z létání hrůzu a v uličce mi to připadá o trochu lepší,“ koktala jsem. „Ale pokud se chcete vyměnit?“ Zadržela jsem dech a doufala, že to neudělá.

Opět se narovnal a zavrtěl hlavou. „Ne, jsem v pohodě. Vy máte hrůzu z létání?“ V té otázce nebyla ani stopa po výsměchu.

„Jo.“ Úlevou mi poklesla ramena, složila jsem si bundu a s kabelkou ji vměstnala pod sedadlo před sebou.

„Proč?“ zeptal se. „Jestli nevádí, že se ptám?“

Tváře mi zaplavila horkost. „Vždycky jsem se bála létat. Mám z toho takový divný pocit...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vím, že ze statistického hlediska je létání v pohodě. Pravděpodobnost nehody v loňském roce byla jedna ku 1,3 milionu, což bylo o malinko víc než předešlý rok, kdy byla jen jedna ku 1,5 milionu. Ale když si vezmete, kolik letadel létá, myslím, že to není tak špatné, jako když řídíte auto, tam je pravděpodobnost srážky jedna ku 103, ale i tak minulý rok zemřelo při leteckých neštěstích 828 lidí a já nechci být jednou z nich.“ *Už zase jsem blábolila.* Stiskla jsem rty mezi zuby a modlila se, aby si můj mozek dal konečně pohov.

„Aha.“ Mezi obočím se mu objevily dvě vrásky. „Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel.“

„Vy se asi létat nebojíte, že?“ Ten chlap vypadal, že ho nemůže vyděsit vůbec nic na světě.

„Vlastně ani nevím. Ještě nikdy jsem letadlem neletěl, ale teď, když jste mi vylíčila ty statistiky, začínám být na vážkách.“

„Bože. Promiňte.“ Zakryla jsem si ústa rukou. „Když jsem nervózní, tak melu nesmysly. Mám ADHD. A dnes ráno jsem si nevzala léky, dávám je na políčku vedle pomerančového džusu, ale Serena mi ho vypila, což mě rozhodilo, protože jsem si ho musela znovu nalít, a tu tabletku jsem tam nejspíš nechala ležet.“ Skrčila jsem ramena a pevně sevřela víčka. Zhluboka jsem se nadechla, pak oči otevřela a zjistila, že se na mě se zdviženým obočím dívá. „Promiňte. A ještě k tomu o všem moc přemýšlím, no a tady máte výsledek. Melu páté přes deváté.“

Zlehka se pousmál. „Tím se netrapte. Když se tak bojíte, tak proč jste se vůbec rozhodla letět?“ Upravil proud vzduchu z klimatizace nad hlavou a pak si vyhrnul rukávy černého henley trika, přičemž odhalil krásně opálené paže. Ten chlap měl ale vypracovanou postavu! Pokud takhle vypadalo jeho předloktí, jak asi vypadá zbytek těla, napadlo mě.

„Díkůvzdání,“ pokrčila jsem rameny. „Rodiče vyrazili na plavbu kolem světa jedním z těch velkých výletních parníků, já zrovna nastoupila do prvého a moje starší sestra Serena tady v Saint Louis studuje na Washingtonově univerzitě žurnalistiku. Vzhledem k tomu, že já studuju až v Syracuse a chtěly jsme strávit svátky společně, letadlo bylo nejrozumnější volbou. A kam letíte vy?“

„Mírím na základní trénink do Fort Benningu. A mimochodem, jsem Nathaniel Phelan. Přátelé mi říkají Nate.“ Proud pasažérů v uličce prořídli, dobíhalo už jen pár opozdílů.

„Ahoj, Nate. Já jsem Izzy, Izzy Astorová. A tykej mi.“ Nabídla jsem mu ruku a on ji přijal. Nemám tušení, jak jsem ze sebe dokázala vyklopit celé jméno, veškerou pozornost jsem totiž upínala k jeho velké, mozolnaté ruce, která pohltila tu moji, přičemž ten hřejivý dotyk mi vyvolal lechtání v břiše.

Nepatřila jsem k lidem, kteří věří, že při prvním setkání mezi vámi přeskočí jiskra jako v romantických filmech, ale mezi námi to vážně zajiskřilo. Oči se mu sotva znatelně rozzářily, jako by to také cítil. Nebyl to přímo šok, spíš jakýsi nepopsatelný, rozechvělý pocit uvědomění, propojení, takový ten slastný okamžik, když pokládáte poslední dílek skládky.

Serena by to nazvala osudem, ale ona byla beznadějná romantička. Já bych to nazvala přitažlivostí.

„Rád tě poznávám, Izzy.“ Pomalu mi potřásl rukou a ještě pomaleji ji pouštěl, přičemž jeho prsty sklouzávající po mé dlani probudily k životu snad všechny konečky mých nervů. „To asi bude zkráceně Isabelle?“

„Ve skutečnosti jsem Isabeau.“ V rychlosti jsem zacvakla sponu bezpečnostního pásu a utáhla si ho.

„Isabeau,“ zopakoval, zatímco se připoutával.

„Jo. Moje máma milovala *Jestřábí ženu*.“ Ulička se konečně vyprázdnila. Asi už všichni nastoupili.

„*Jestřábí ženu*?“ zeptal se Nate a malinko sraštil obočí.

„To je film z osmdesátých let, v němž se ďábelský biskup ze středověku rozzlobí na dva mladé lidi, protože se mají rádi. Biskup chce dostat tu dívku, ale ona miluje Navarra, a tak je biskup prokleje. Navarre se v noci mění ve vlka, zatímco ona se během dne mění v sokola, takže se mohou vídat jen na krátký okamžik během východu a západu slunce. Isabeau je ta dívka – jestřáb.“
Přestaň plácát! Bože, proč jen jsem taková?

„To zní dost tragicky.“

„Dámy a pánové, vítejte na palubě letu 826 Transcontinental Airlines,“ ozvala se letuška z palubního reproduktoru.

„Zas tak tragické to není. Kletbu se jim podaří zlomit a nakonec všechno dobře dopadne.“ Vylovila jsem mobil z kabelky, aniž bych ji musela celou vytahovat.

Na displeji se objevily dvě zprávy od Sereny.

Serena: Napiš mi, až budeš na palubě.

Serena: Myslím to vážně!

Zprávy byly odeslané v rozmezí patnácti minut.

„Pokud jste tak ještě neučinili, uložte prosím příruční zavazadla do přihrádek nad vašimi hlavami nebo pod sedadlo před vámi. Posadte se na své místo a připoutejte se, prosím,“ pokračovala letuška lehce rozverným, ale profesionálním tónem.

Odepsala jsem.

Isabeau: Jsem na palubě.

Serena: Děkala jsem si starosti.

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou. Byla jsem asi jediná, kvůli komu si je Serena kdy dělala.

Isabeau: Starosti? Že se ztratím mezi bezpečnostní kontrolou a nástupní bránou?

Serena: U tebe člověk nikdy neví.

Tak špatné to se mnou zas nebylo.

Isabeau: Mám tě ráda. Díky za ten týden.

Serena: Já tebe taky. Napiš, až přistaneš.

Hlášení pokračovalo. „Pokud sedíte u nouzového východu, přečtěte si prosím leták se zvláštními pokyny, který je zasunutý v opěradle sedadla před vámi. Pokud si nepřejete plnit úkoly popsané pro případ nouzového přistání, požádejte prosím letušku o přesazení na jiné místo.“

Zdvihla jsem zrak. „To jsme my,“ řekla jsem Nateovi. „Jsme v uličce u nouzového východu.“

Pohlédl na nouzové dveře, a zatímco letuška poučovala cestující o nekuřáckém letu, sáhl po lístku s bezpečnostními pokyny. Musela jsem uznat, že mi rázem připadal ještě přitažlivější.

Zatímco Nate četl, letuška dokončila hlášení a zavřela dveře. Zrychlil se mi tep a zmocnila se mě úzkost. Rychle jsem zkontrolovala instagram a twitter, pak zapnula letecký režim, mobil vložila do přední kapsy u vesty a zapnula ji na zip. Když se mi začalo svírat hrdlo, nastavila jsem klimatizaci na maximum.

Nate vrátil leták s bezpečnostními pokyny do opěradla před sebou, uvelebil se na sedačce a sledoval, co se děje na letištní ploše. Toho rána byla strašlivá mlha a měli jsme už dvacet minut zpoždění.

„Nezapomeň na telefon,“ řekla jsem těsně předtím, než to samé oznámila letuška z palubního reproduktoru. „Musí být v leteckém režimu.“

„Nemám u sebe telefon, takže v pohodě.“ Usmál se na mě, ale pak zamrkal a olízl si ránu na rtech.

„Co se ti stalo?“ přiložila jsem si prst ke rtu. „Teda pokud ti nevadí, že se na to ptám.“

Jeho úsměv povadl. „Malinko jsem se s někým nepohodl. Dlouhý příběh.“ Natáhl se k sedadlu před sebou a z kapsy vytáhl knížku v brožovaném vydání – *Peklo blízko nebe* od Jona Krakauera.

On čte? Ten chlap mi připadal čím dál tím víc sexy.

Hned jsem se toho chytla, vylovila z kabelky vlastní knihu a otevřela ji na stránce se záložkou v kapitole jedenáct. Jennifer L. Armentroutová, *Levoboček*.

„Posádko, připravte se prosím na opuštění brány,“ ozval se tentokrát z reproduktoru hlubší hlas.

„Dá se to číst?“ zeptal se Nate, když letadlo začalo couvat.

„Je to super. Ale zdá se, že ty asi beletrii moc nečteš.“ Kývla jsem k jeho knize. „Jaká je ta tvoje?“ Vypadalo to, že už je zhruba v polovině.

Letadlo zatočilo vpravo, pomalu rolovalo k odletové dráze a já se zhluboka nadechla a pak otevřenými ústy vydechla.

„Je skvělá. Vážně skvělá. Objevil jsem ji na takovém tom seznamu stovky knih, které by si měl každý do třiceti přečíst. Beru to po řadě.“ Sklouzl ke mně pohledem a svraštil obočí. „Jak to zvládáš?“

„Dobře,“ ujistila jsem ho, přestože se mi zvedal žaludek. „Věděl jsi, že nejnebezpečnější jsou první tři minuty po vzletu a posledních osm minut před přistáním?“

„Ne, nevěděl.“

Polkla jsem na sucho. „Dřív jsem si brávala sedativa. Samozřejmě předepsaná od lékaře. Nic nelegálního bych si nevzala. Ale ne že by mi vadilo, kdybys něco takového bral.“ Už jsem se nemohla poslouchat. Proč mě sakra zrazuje vlastní mozek?

„To není můj styl. Proč jsi ta sedativa přestala brát?“ Zavřel svou knihu.

„Uspávají mě a jednou jsem kvůli nim málem nestihla přestoupit ve Philadelphii. Letuška se mnou musela zatrást, aby mě probudila, a pak jsem běžela jako o život, aby mi nezavřeli bránu. Ale zavřeli a nikde nikdo. Nakonec jsem se do toho letadla nějak dostala, ale pro jistotu už žádná sedativa.“

Letadlo se zařadilo k ostatním strojům popojíždějícím k odletové dráze. *Přestaň se dívat z toho okénka. Víš, že to tím jen zhoršuješ.*

„To dává smysl.“ Odkášlal si. „A co studuješ?“ Očividná snaha odvést pozornost mi zdvihla koutky úst.

„Vztahy s veřejností.“ Potlačila jsem smích. „S lidmi to většinou umím, teda dokud mě neposadíte do letadla.“

„Myslím, že ti to jde skvěle,“ zazubil se a, bože, pomoz mi, na pravé tváři se mu udělal dolíček.

„A co ty? Co tě přivedlo do armády? Proč jsi nešel na vysokou?“ Taky jsem zavřela knihu a položila si ji na klín.

„Nebyla to tak úplně moje volba. Známký jsem měl dobré, ale ne zas tak dobré, abych získal stipendium, a doma nemáme ani na kabelovku, natož na vysokou. Popravdě řečeno, moji rodiče potřebovali, abych jim pomohl. Vlastní malou farmu jižně od Shipman v Illinois.“ Stočil pohled stranou. „Farma patří mojí matce. Zdědila ji po dědovi. Armáda mi vysokou zaplatí, tak jsem se přihlásil.“

Přikývla jsem, ale bylo mi úplně jasné, že ho z podstaty věci nedokážu pochopit. Vyrůstala jsem v naprosto odlišném prostředí, u nás se neřešilo, *jestli* půjdu na vysokou, ale *kam* půjdu na vysokou. Máma s tátou školné z legrace nazývali *rodičovským stipendiem*, protože za moje vzdělání platili oni. Nikdy jsem nemusela řešit takové dilema jako Nate. „A co chceš dělat, až vystuduješ?“

Svraštil obočí. „Tak daleko jsem to ještě nedomyslel. Možná budu učit. Mám rád angličtinu. Literaturu. Ale kdo ví, třeba se mi v armádě zalíbí. Speciální jednotky také nezní špatně.“

„Dámy a pánové, hovoří k vám kapitán. V první řadě bych vás chtěl všechny přivítat na palubě přímého letu 826 do Atlanty. Nejspíš jste si asi všimli, že letecký provoz dnes ráno brzdí hustá mlha, a vypadá to, že jsme až dvaadvacátí v pořadí k odletu, což znamená, že na zemi strávíme nejméně dalších čtyřicet minut.“

Pasažéři letadla, včetně mě, kolektivně zaúpěli. Se čtyřicetiminutovým zpožděním bych sice měla přestup do Syracuse stihnout, ale bude to dost na knop.

„Dobrá zpráva je, že počasí za tou vrstvou mlhy vypadá dobře, jakmile se z ní tedy dostaneme, pokusíme se zpoždění dohnat. Mějte s námi strpení, přátelé, a díky, že jste se rozhodli letět právě s námi.“

Všude kolem nás se začalo ozývat tukaní, lidé si na mobilech nervózně ověřovali, jestli stihnou své přestupy.

„Přestupuješ v Atlantě?“ zeptala jsem se Natea.

„Ano, do Columbusu, ale mám několikahodinovou rezervu.“ Přejel si palcem přes natržený ret a zavrtěl se na sedadle.

„Mám v kabelce antibiotickou mast,“ nabídla jsem se. „A taky tylenol, jestli tě to bolí.“

Zdvihl obočí. „Nosíš v kabelce celou lékárničku?“

Tváře mi opět polilo horko. „Jen to nejdůležitější. Nikdy nevíš, kdy zůstaneš trčet na letištní ploše s nějakým cizincem a jeho dlouhým příběhem o natrženém rtu.“ Zvolna jsem se usmála.

Tiše se zasmál. „To bude v pohodě. Už jsem zažil horší.“

„To není zrovna uklidňující.“ Tak se na to podívejme... Na nose měl drobný hrbolek a mě napadlo, že mu ho kdysi někdo zlomil.

Tentokrát se zasmál hlasitěji. „Věř mi. Budu v pořádku.“

„To ale musela být pořádná neshoda.“

„Tak už to bývá.“ Zmlkl a mně se sevřela hrud', protože jsem si uvědomila, že strkám nos, kam bych neměla. Už zase.

„A co dalšího jsi z toho svého knižního seznamu přečetl?“ zeptala jsem se.

„Hmm,“ zamyšleně se zadíval nahoru. „*Outsideři* od –“

„S. E. Hintonové,“ dokončila jsem za něj. *Sakra, skočila jsem mu do řeči.* „Podle mě tu knihu strčí do ruky každému potenciálně problémovému klukovi v prváku na střední.“ Nedokázala jsem potlačit úsměv.

„Ale no tak...,“ odtáhl se jakoby dotčeně. „Připadá ti snad, že tohle,“ obkroužil prstem svoji postavu, „patří nějakému problémovému klukovi? Vyrůstal jsem přece na farmě.“

Zasmála jsem se a úplně zapomněla, že se nezadržitelně blížíme k ranveji. „To vypracované tělo? Ta tvář? Ten natržený ret? Sedřené klouby na rukou?“ Zabloudila jsem pohledem ke kraji jeho rukávu a všimla si černého inkoustu na kůži. „No a ještě k tomu tetování? Typický exemplář zlobivého kluka. Vsadila bych se, že jsi za sebou zanechal nespočet zlomených srdcí.“

„Kdo při běžné konverzaci používá slovo *nespočet*?“ Jeho úsměv byl nakažlivý. Ať už byl zlobivým klukem, nebo ne, věděla jsem,

že Nateův úsměv musel sundat pěknou řádku kalhotek a nebýt v letadle, asi bych zvažovala svou první jednorázovku. Nate pokračoval: „Já ti to povím. Hodný holky na vejšce.“

„To jsem přesně já,“ zdvihla jsem obočí. „A ty máš dokonce takovou tu přitažlivou, zádumčivou auru muže ponořeného do četby. Jako Jess Mariano.“

„Jaký Jess?“ zamrkal nechápavě.

„Jess Mariano,“ zopakovala jsem. Myslela jsem, že se v těch jeho očích snad utopím. Jejich odstín mi připomínal ledovcová jezera u Silvertonu. Ne ledovec samotný, ale tu vodu okolo. „No přece ten kluk z *Gilmorových děvčat*.“

„Nikdy jsem ten seriál nesledoval,“ zavrtěl hlavou.

„Jestli se na to někdy budeš dívat, tak si vzpomeň, že vypadáš jako Jess..., jenom jsi o trochu vyšší a přitažlivější.“ Stiskla jsem rty.

„Přitažlivější?“ utahoval si ze mě se záměrně sebevědomým výrazem, který mi zvedl tělesnou teplotu možná o dva stupně.

„Víš co? Zapomeň na to.“ Odtrhla jsem od něj pohled a rozeplula si vestu – bylo mi nějak horko. „A co dalšího máš na tom svém seznamu?“

Malinko přivřel oči, ale chytil se změny tématu. „Už jsem přečetl *451 stupňů Fahrenheita*, *Pána much*, *Posledního Mohykána*...“

„To je skvělý film,“ povzdechla jsem si. „Jak jí řekne, že si ji najde, a pak skočí do vodopádu. Úžasné. Strašně romantické.“

„Sledování filmů se nepočítá!“ zavrtěl se smíchem hlavou. „A není to romantické. Je to dobrodružný příběh s menší milostnou zápletkou, ale romantické to není.“

„Jak můžeš říct, že to není romantické?“

„Protože kniha se od filmu trochu liší.“ Pokrčil rameny.

„V čem je jiná?“

„Vážně to chceš slyšet?“

„Ano!“ Ten film miluju. Léčila jsem si s ním, a se zmrzlinou, zlomené srdce.

„Cora zemře.“

Spadla mi brada.

Nate zamrkal. „Chtěla jsi to slyšet.“

„Tak teď jsem si naprosto jistá, že si to nikdy nepřečtu. Budu se držet filmu,“ zamumlala jsem, zatímco letadlo popojíždělo v řadě. Pohled z okénka mi také nepřidal. Venku byla prakticky nulová viditelnost.

Minuty ubíhaly a mezitím jsme probrali ještě několik dalších knižních titulů z jeho seznamu. Některé, jako například *Velkého Gatsbyho*, jsem četla na střední, jiné, třeba *Bratrstvo neohrožených*, jsem ještě nezládla.

„To bychom měli. A co by bylo na tvém seznamu stovky nejdůležitějších knih?“ zeptal se.

„To je dobrá otázka.“ Naklonila jsem zamyšleně hlavu, když jsme rolovali po dráze. „Určitě *Pýcha a předsudek*. Pak *Na východ od ráje* –“

„Já teda měl po *Hroznech hněvu* Steinbecka plné zuby.“

„*Na východ od ráje* je mnohem lepší,“ přikývla jsem, jako kdyby měl můj názor univerzální platnost. „Co dál? *Příběh služebnice* a *Nesmrtelný život Henrietty Lacksové* byly taky skvělé – a četl jsi už *Hunger Games*? Třetí díl vyšel teprve loni a je úžasný.“

„Nečetl. Než jsem sáhl po téhle knize,“ sklopil zrak, „četl jsem *Dobrodružství Huckleberryho Finna*. Možná bych měl najít trochu modernější seznam.“

„Ale ne, *Huck Finn* je skvělý. Projekt Mississippi je zážitek.“

„Přišlo mi to fajn,“ souhlasil. „Až nastoupím mezi základáky, nebudu mít na čtení čas, ale pro všechny případy jsem si pár knížek přibalil,“ prohodil tiše. „Kámoš, který prošel základním výcvikem

loni, mi vyprávěl, že po podpisu nám skoro všechno seberou, ale já si stejně schoval iPod.“

„Kolik ti...“ Než jsem se odvážila zeptat, stiskla jsem rty. Vypadal přibližně stejně starý jako já, ale nic mi do toho nebylo.

„Kolik je mi let?“ dokončil.

Přikývla jsem.

„Minulý měsíc mi bylo devatenáct. A tobě?“

„Osmnáct, až do března. Jsem teprve v prváku.“ Přejela jsem prstem po hřbetu knihy, abych nějak zaměstnala ruce. „Nejsi z toho nervózní?“

„Z létání?“ svraštil obočí.

„Ne, ze vstupu do armády. Právě teď probíhá několik válek.“ Margo, moje spolubydlící, před pár lety přišla v Iráku o svého nejstaršího bratra, ale to jsem mu nehodlala říkat.

Křídla zasáhl postřík rozmrazovací směsí.

„Jo, o tom už jsem něco slyšel.“ A zase ten dolíček. Zhluboka se nadechl a zahleděl se před sebe, jako by zvažoval odpověď. „Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem o smrti a umírání nikdy nepřemýšlel, ale vidím to tak, že války se vedou různými způsoby. Některé jsou holt víc na očích. Nebylo by to poprvé, kdy na mě někdo zaútočil, ale tentokrát budu aspoň ozbrojený. A výsledek mi za to riziko stojí. Je to stejné, jako kdybys do tohoto letadla nenastoupila, nikdy bychom se nepotkali. Riziko a odměna, chápeš?“ Pohlédl mi do tváře a naše oči se setkaly.

Moje touha zmizet z letadla najednou neměla nic společného se strachem z létání, ale naopak s Nathanielem. Kdybychom se setkali v kampusu nebo třeba doma v Denveru, tenhle rozhovor by nemusel skončit po pár hodinách, až přistaneme v Atlantě. Ale kdybychom byli v kampusu nebo v Denveru, kdo ví, jestli bychom se spolu vůbec dali do řeči. Neměla jsem ve zvyku klábosit se sexy klukama. Na to se specializovala Margo.

Obvykle jsem dávala přednost spíše tichým, snadno dostupným typům.

„Mohla bych ti poslat knížky,“ navrhla jsem tiše. „Pokud budeš smět číst a ty tvoje ti začnou docházet.“

„To bys pro mě udělala?“ zatvářil se překvapeně.

Přikývla jsem a úsměv, který následoval, mi vyhnal tep do závratných výšin.

„Posádko, připravte se k odletu,“ řekl pilot do reproduktoru.

Asi na nás konečně došla řada.

Steward, který stál opodál, požádal pasažéra o několik řad před námi, aby uvedl odkládací stolek do původní polohy, a zamířil ke svému sedadlu, na němž se čelem k nám připoutal.

Za řevu motorů jsem se pevně chytila opěradel, zatímco letadlo prudce zrychlilo a vmáčklo mě do sedadla. Mlha se částečně rozpustila a za okénkem byla vidět ubíhající ranvej. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a znovu je otevřela.

Nate na mě pohlédl a podal mi ruku.

„Jsem v pořádku,“ procedila jsem mezi zuby a snažila se nadechovat nosem a vydechovat ústy.

„No tak, já tě neukousnu.“

Vzdávám to.

Chňapla jsem ho za ruku a on propletl naše prsty. Moji vlhkou, ledově chladnou kůži náhle zaplavilo teplo.

„Klidně ji stiskni. Mně neublížíš.“

„Abys toho nelitoval.“ Stiskla jsem mu ruku tak silně, až se mu odkrvily klouby, a čím víc se blížilo vzlétnutí, tím rychleji jsem dýchala.

„Z nějakého důvodu o tom pochybuju,“ přešel mi palcem po hřbetu ruky. „Říkala jsi tři minuty, že? První tři minuty po odpoutání od země?“

„Jo.“

Přiložil levé zápěstí k našim spojeným dlaním a zmáčknul pár tlačítek, aby spustil stopky. „Tak, a až odpočítám tři minuty, můžeš být až do konce letu úplně klidná.“

„Vážně jsi hrozně milý.“ Jak jsme zrychlovali, pneumatiky pod námi rachotily a letadlo sebou házelo. Stiskla jsem mu ruku tak silně, že se mi nejspíš podařilo zastavit mu přívod krve, ale na to, abych dokázala pocítit odpovídající míru trapnosti, jsem byla příliš zaměstnaná dýcháním.

„Říkali o mně už různé věci, ale že bych byl *hrozně milý*, tak to ještě nikdy,“ odvětil, a když se letadlo konečně zvedlo ze země, jemně mi stiskl ruku.

„Zeptej se mě na něco,“ vyhrkla jsem, zatímco se mi v hlavě honily ty nejhorší možné scénáře. „Na cokoli.“ Tep mi závratně stoupal.

„Dobře.“ Zamyšleně se zamračil. „Všimla sis někdy, jak se borovice vlní ve větru?“

„Cože?“

„Borovice.“ Zkontroloval stopky. „Lidé často mluví o tom, jak se ve větru vlní palmy, ale borovice se taky vlní. Nikdy v životě jsem neviděl nic tak uklidňujícího.“

„Borovice,“ hlesla jsem. „Nikdy jsem si toho nevšimla.“

„Jo. Jaký je tvůj nejoblíbenější film?“

„*Titanic*,“ odvětila jsem automaticky.

Letadlo se zdvihlo a strmé stoupání mi sevřelo žaludek.

„Vážně?“

„Vážně,“ rychle jsem přikývla. „Na těch dveřích teda bylo podle mě dost místa pro oba, ale zbytek se mi moc líbil.“

Tiše se uchechtl a zavrtěl hlavou. „Zbývají dvě minuty.“

„Dvě minuty,“ zopakovala jsem ve snaze zpomalit dech a uvolnit sevřené hrdlo. Pravděpodobnost, že letadlo havaruje, byla naprosto minimální, a přesto jsem se zuby nehty držela toho úžasného cizince, který si nejspíš myslel, že mám o kolečko víc.

„Kterou část dne máš nejraději?“ zeptal se. „Jen se tě snažím rozptýlit.“

„Západ slunce,“ řekla jsem. „A ty?“

„Východ slunce. To se otevírají různé možnosti, jak strávit den.“

Pohlédl do šedivé masy za oknem a také já se předklonila, abych vykoukla. V husté mlze jsem dokázala rozeznat jenom kraj křídla, vše ostatní zůstávalo skryté. Možná bylo dobře, že jsem neviděla na zem.

Motory kvílely.

„Co to –,“ spustil Nate.

Kovové skřípění mi málem zastavilo srdce.

Křídlo zachvátily plameny.

NATHANIEL

KÁBUL, AFGHÁNISTÁN

srpen 2021

Tak to šlo celkem dobře, ne?“ utrousil Torres s notnou dávkou „sarkasmu, zatímco jsem sledoval Izzy odcházet s ostatními poradci. Zamířila s Webbem k obrněným transportérům zaparkovaným u ranveje, aniž by vztekla dupala, křičela nebo mě probodávala pohledem. Prostě odešla, jako kdyby těch deset let mezi námi neexistovalo.

Uchechtl jsem se, ale uznalý úsměv jsem potlačit nedokázal. *Skvěle zahrnaný výstup.*

„Byla to ona, že jo?“ zeptal se Torres, když jsme se pomalu loudali za politiky. „Safra, skoro jsem ji nepoznal.“

Nesnášela politiky – aspoň dřív to tak bylo. Měla plnou pusu řečí o tom, jak bude pracovat v neziskovém sektoru a jak odolá tlaku rodičů, kteří chtěli využít její kariéru k vlastním zájmům, a vida, kam to nakonec dopracovala. Takže se tehdy přece jen rozhodla.

Když přišlo na lámání chleba, zachovala se jako typická Astorová.

Cítil jsem, jak ve mně prudce narůstá vztek, ale potlačil jsem ho. Bylo pochopitelné, že se nakonec rozhodla podřídit rodičům, ale její volba se do mě zařízla jako tupý nůž.

„Seržante Zelený,“ srovnal se mnou Graham krok, „nechceš mě zasvětit do toho, o co tu šlo?“

„Není to nic, do čeho bych tě měl zasvěcovat,“ odsekl jsem, odtrhl zrak od Izzyiných rozevlátých vlasů a pozorně prozkoumal okolí. Kvůli ostrému slunci jsem si nasadil svoje wiley xs.

Krucinál, jak je možný, že je *tady*?

„Jasně. Protože to ani náhodou nevypadalo, jako že jsi právě narazil na svoji bejvalku,“ utrousil Graham sarkasticky.

„Není to moje bejvalka.“ Tak daleko jsme se nikdy nedostali.
„A přestaň se na mě tak šklebit.“

„Co může být horší než bejvalka?“ zeptal se Torres šepem a rovnou si sám odpověděl. „No přece rádoby bejvalka.“

„Ale! Jsme na to trochu hákliví, co?“ Grahamův úsměv opadl.
„Nemůžu uvěřit, že odmítli letět chinookem.“

Souhlasně jsem zamručel. Ještě ráno mi bylo úplně u prdele, že se ti pitomí politici odmítli přepravit z letiště na americkou ambasádu ozbrojeným vrtulníkem – tzv. velvyslaneckou linkou, jak jsme tomu říkali. Sedmikilometrová cesta byla relativně bezpečná, aspoň prozatím. Ale jedno mi to bylo předtím, než jsem zjistil, že budeme převážet Izzy. Chtěl jsem ji chránit vším možným neprůstřelným. Vlastně jsem ji chtěl odtud dostat pryč, a to šupem.

Dorazili jsme ke konvoji a poradci se rozdělili do dvou ze čtyř černých SUV. Holt – za nějž byl zodpovědný Kellman – vlezl do zadní části druhého vozidla a Izzy se chystala nastoupit za ním.

Batoh jí sklouzl z ramene a já ho chytil těsně předtím, než stačil dopadnout na zem. Typicky olivově zelená látka byla tenká a opotřebovaná, polstrování zploštělé roky používání, ale vypálený kroužek poblíž zipu byl stále zřetelný.

Prudký výdech mi vyrazil vzduch z plic, a když jsem batoh s ironickým úšklebkem zvedal, naše oči za slunečními brýlemi se setkaly. Přes zatmavená skla se mi nedařilo nic vyčíst. Řeč těla sice vypovídala o intenzivní snaze zachovat klid, ale nejlepším indikátorem toho, co si skutečně myslí, byly vždy její oči. Byla z toho taky tak na větví jako já, nebo to s ní po těch třech letech přerušené komunikace ani nehnulo?

„Vaše taška, slečno Astorová,“ vysoukal jsem ze sebe, zatímco mě do tváře zasáhl závan klimatizace.

Pootevřela rty a polkla, ale pak si ji vzala a položila na klín. „Děkuji.“

„Můžete pustit tu klimu víc?“ zeptal se řidiče Holt, který si začal uvolňovat kravatu, jak mu stékal pot po zarudlém krku.

Graham sedící za volantem se krátce ohlédl přes rameno a tiše se uchechtl. „Promiňte, ale už je na maximu. Je tu prostě příšerný vedro.“

Holt se rozvalil na zadním sedadle a vypadal, jako kdyby mu někdo zastřelil štěně.

„Pro boha živýho,“ zamumlal Kellman směřující na taktické místo vzadu.

Rychle jsem se ujistil, že všechna zavazadla byla naložena do koncového vozidla a všichni poradci sedí zabezpečení. Ještě jednou jsem prozkoumal okolí, i když jsem věděl, že to samé udělalo šest dalších vojáků, a Webb na mě před nástupem do prvního auta kolony kývnul.

Nastal čas vyrazit.

„Připoutej se,“ řekl jsem Izzy a zavřel dveře, než stačila odpovědět.

Chránila ji přibližně stejná vrstva neprůstřelného skla jako moji ruku.

Posadil jsem se dopředu na sedadlo spolujezdce a zavřel za sebou dveře. „Jedeme.“ Zatímco nám strážní otevírali bránu, mávl jsem k prvnímu rozjíždějícímu se vozidlu kolony.

Do nosu mě praštila sladká vůně citrónů a Chanelu č. 5. Když jsem se snažil potlačit příval vzpomínek, na které jsem teď neměl čas, hrud' se mi sevřela ještě prudčeji. Ten prsten předtím neměla, ale některé věci se prostě nemění. Pořád voněla jako dlouhé letní noci.

Graham rozjel auto v konvoji směřující do Kábulu. Zbystřil jsem všechny smysly do nejvyšší pohotovosti, všiml si sebemenších

detailů, lidí a vozidel, která jsme míjeli cestou, a hledal jakýkoli náznak hrozby.

„Za jak dlouho dorazíme na ambasádu?“ zeptal se Holt, který si hladil krk.

Kellman bude mít s tímhle chlapem celý týden o zábavu po-
staráno. Je jako osina v prdeli. Ne že bych na tom byl o moc líp.

Zatracená Isabeau Astorová teď seděla jen pár desítek centi-
metrů za mnou, poprvé od té deštivé noci v New Yorku, kde
se všechno kardinálně podělalo. Kdy odešla z té firmy? Kdy se
rozhodla pracovat pro senátorku? Vsadil bych se, že její rodiče
byli nadšením bez sebe. Vždycky si zakládali na společenském
postavení a takových těch věcech. Co dalšího se za těch pár let
změnilo?

Soustřed' se.

„To záleží na dopravní situaci a taky na tom, jestli se informace
o vašem příjezdu dostaly k těm chlápům, kteří své politické názory
dávají najevo pomocí granátometů,“ odvětil Graham s jižanským
důrazem na posledním slově.

Vzadu na krku jsem pocítil horkost a bylo mi jasné, že kdybych se
teď otočil, zjistil bych, že se na mě Izzy dívá. Kdybychom si vyměnili
místa, dělal bych to samé. Raději jsem se soustředil na okolí. Když
jsme projeli kolem milníku označujícího první kilometr, doprava
začala houstnout. Brzy budeme v Zelené zóně.

„Takže to odhadujete na... pět minut? Nebo deset?“ zeptal se
Holt svlékaje sako.

Měl jsem cukání, abych neprotočil panenky.

„Kdybychom letěli vrtulníkem, už bychom tam byli,“ podotkl
Kellman na zadní sedačce.

„Panovaly jisté obavy, že by to mohlo podkopat důvěru v naše
bezpečnostní složky během procesu stahování,“ prohlásila Izzy
a upravila si batoh na klíně.

„Kdo proboha rozhodl, že ve válečné zóně je důležitější image než bezpečnost?“ Nakoukl jsem přes rameno a její brada o poznání zruděla.

„Senátor Liu,“ odvětil Holt.

„Já se picnu, ti samí lidi, kteří si pro sebe na příští týden objednali ozbrojený vrtulník, vám přikážou jet po silnici,“ zavtipkoval Graham a držel si dostatečnou vzdálenost od prvního vozidla. „Politiky prostě musíte milovat.“

Minuli jsme druhý kilometr; časově jsme to zvládali dobře.

„To, jakým způsobem je naše návštěva vnímána, je důležité,“ oponovala Izzy.

Cože? Všechny moje instinkty mi napovídaly, že by bylo nejlepší posadit ji na první letadlo směřující odtud, a ji zajímá, jak to bude celé vypadat?

„Skutečnost, že upřednostňujete dojem před bezpečností, je přesně ten důvod, proč byste tu vůbec neměli být,“ odsekl jsem a švihl po ní pohledem přes rameno, aby věděla, že mluvím přímo k ní.

Než jsem pohledem zase uhnul, stihl jsem si všimnout, jak jí poklesla brada. *Dávej pozor na to, co se děje.*

„Jen děláme svou práci...,“ spustil Holt.

„A ty jako rozhoduješ o tom, kde bych měla nebo neměla být?“ opáčila zamračeně.

Graham obrátil oči v sloup, ale nepřestával dávat pozor na cestu.

„Vážně s tím chceš teď začínat?“ Ještě že jsme byli v autě, protože v autě se mi nemohla dostat do rukou. Vůbec jsem si nebyl jistý, jestli bych s ní chtěl pořádně zatrást, aby se probrala k rozumu, nebo ji líbat, dokud by jí ten zatracený prsten nespádl z ruky.

Kdo jí ho dal? Chlapec z bohaté rodiny, kterého jí rodiče odsouhlasili? Někdo s politickými konexemi a rodokmenem, jakého pro ni vždycky chtěli?

„Chtěla jsem *to* udělat už před třemi lety,“ namítla, přičemž se předklonila tak prudce, až cvaknul mechanismus bezpečnostního pásu.

„Něco mi uniklo?“ zeptal se Holt zvolna, zatímco si rozepínal horní knoflíček u košile.

„Ne!“ odsekla.

„Ano,“ odvětil jsem zároveň s ní.

„Ehm.“ Holt nás přejel pohledem a pak usoudil, že bude rozumnější mlčet.

„Napětí jak v nějaké přestřelce,“ zamumlal Graham.

„Sklapni.“ Zatnul jsem zuby. Měl pravdu, což mě vytáčelo ještě víc.

Následující čtyři kilometry, než jsme vjeli do Zelené zóny, uběhly v tichosti a ani po příjezdu do relativního bezpečí velvyslanectví napětí příliš neopadlo. Okenní tabulky v průčelí budovy, zdobené dekorativními vzory, byly prostě... dekorativní. Betonová zeď postavená hned za nimi byla navržena tak, aby ustála explozi. Jen jsem si nebyl jistý, jestli dokáže snést nás dva pod jednou střechou.

Graham zajel na parkoviště. Vystoupil jsem z auta, upravil si pušku na rameni, a když jsem otevřel zadní dveře, spatřil jsem Izzy, jak zoufale bojuje s bezpečnostním pásem.

„Tahle věc je naprosto stupidní.“ Trhla popruhem a palcem přimáčkla tlačítko na uvolnění.

Při pohledu na ni mě rázem přešel vztek, a k mému překvapení jsem dokonce musel potlačit úsměv. To byla prostě celá ona. Když bude dál takhle rozrušená, začne zmatkovat a nakonec blábolit páté přes deváté.

Jak mi to její nesnesitelné, nekontrolované blábolení chybělo.

„Pomůžu ti.“ Naklonil jsem se k ní.

„Já to zvládnu.“ Nervózně si posadila brýle do vlasů a šlehla po mně pohledem, který nepotřeboval bližší vysvětlení.

Zdvihl jsem ruce do vzduchu, a zatímco zuřivě bojovala s bezpečnostním pásem, ustoupil jsem stranou. Pak jsem znovu prozkoumal okolí, a protože jsme byli ve stínu, sundal jsem si sluneční brýle.

Webb také vystoupil.

„Neměla... bych... tu... být!“ Vyrážela ze sebe slova při každém trhnutí pásem, jako by parodovala moje slova.

„To bys teda neměla. Tohle je to poslední místo na Zemi, kde bys měla být, Izzy.“ Měla nějaké poslední přání?

„Vidím, že seš pořád stejnej blbec.“ S každým dalším trhnutím se jí pás zasouval hlouběji do kotvícího mechanismu a zkracoval se. „Co s tím sakra je?“

Tentokrát jsem se bez zbytečných řečí naklonil do vozu, prudkým pohybem stlačil přezku držáku a pás uvolnil. Sotva jsem se dotkl pásu, ucukla rukou a škrábala mě prstenem do dlaně. „Aspoň tě ten blbec dokáže vyprostit z bezpečnostního pásu.“

Naše pohledy se setkaly a napětí mezi námi bylo tak husté, že by dokázalo vyzkratovat onen čtyřkomorový orgán, kterému se říká srdce. Byla až *příliš blízko*.

Rychle jsem vycouval z vozu a zhluboka se ve svém zoufalství nadechl, abych jí – a sobě – dopřál trochu prostoru.

„Pardon, ten pás se trochu zasekává,“ ozval se Graham z předního sedadla.

„No vidíš,“ utrousila Izzy s tvářemi zbarvenými do růžova.

„Je všechno v pořádku, Iso?“ ozval se Holt za mými zády, zatímco ostatní poradci už vyrazili ke vchodu do velvyslanectví.

„Iso?“ otočil jsem se k Izzy, která si právě přehazovala batoh přes rameno.

„To jsem já,“ odsekla a prošla kolem mě, aniž se na mě podívala.

„Jmenuje se Isab –,“ spustil Holt.

„Vím, jak se jmenuje,“ utnul jsem ho.

Zatímco bezpečnostní tým vcházel se svými svěřenci do budovy, Webb se postavil stranou a s nakloněnou hlavou sledoval náš rozhovor, takže mi bylo jasné, že za pět minut mě kvůli tomu konfrontuje. Už to, že Izzy znala moje skutečné jméno, nebylo vůbec dobré – budu si s ní o tom muset promluvit –, a navíc jsem se choval jako naprostý idiot a věděl jsem to.

A co hůř, nedokázal jsem s tím přestat.

„Vždycky jsi byla Izzy.“ Kráčel jsem za ní stromořadím před vchodem do velvyslancev.

Zastavila se a přímo před Webbem se ke mně otočila. „Izzy je osmnáctiletá holka, která potřebuje, aby ji někdo držel za ruku. Z toho už jsem vyrostla, a pokud máš problém s tím, že jsem tady, tak si posluž a přidej mě k někomu jinému. Já mám na práci mnohem důležitější věci než ti příštích čtrnáct dní něco dokazovat.“ Namířila na mě prst, a aniž by se mě dotkla, otočila se na podpatku a odkráčela do budovy.

„Tipoval bych, že je pořád ještě našťavaná, co?“ podotknul Torres.

Dlouze a popuzeně jsem vydechl a ignoroval nejen jeho, ale i bolest šířající mé nitro.

„Zeptám se tě na to ještě jednou, seržante Zelený.“ Webb mi vstoupil do cesty, když jsme vcházeli do dveří. „Máš nějaký problém? Protože takhle nesoustředěného jsem tě ještě neviděl. Nikdy.“

Jasně, protože nic na světě mě nedokázalo vyvést z rovnováhy tak jako Isabeau Astorová. Nebyla jen nějaké malé, lesklé rozptýlení. Ta ženská byla něco jako meteor, kometa schopná splnit člověku nespelnitelné, nebo mu zničit celý jeho dosavadní život.

V tu chvíli se přímo přede mnou s nacvičenou lehkostí, která vypovídala o bohatých zkušenostech, o nichž jsem neměl ani tušení, vítala za skleněnou stěnou konferenční místnosti s velvyslancem. Možná měla pravdu a už nebyla tou mojí Izzy..., ne že by kdy skutečně byla.

„Známe se,“ připustil jsem, ale nepřiznal, že nešlo o pouhou *známost*. Že se pouta, která nás spojovala, nacházela zcela mimo moje chápání.

„Doprčic, Sherlocku. Nekoukají z toho jen problémy? Za pár dní tě vystřídají a můžeš sedět v letadle na Maledivy.“

„Zpracovávám to.“ Od okamžiku, kdy Izzy vystoupila na letištní plochu, jsem na ten svůj předplacený malý bungalov nad mořem ani nepomyslel.

Pohlédl jsem na Torrese.

„Proč na mě koukáš, jako bych ti měl říct něco, co ještě nevíš?“

Naklonil hlavu na stranu.

Když si Izzy s úsměvem podávala s velvyslancem ruku, zatnul jsem zuby.

„Do večera mi dej vědět,“ prohlásil Webb a zamířil do konferenční místnosti. „Přidali na seznam další dvě zastávky a ten cirkus na kolečkách se rozjíždí zítra ráno,“ houkl přes rameno.

Vklouzl jsem do prázdné chodby, abych se dal trochu dohromady.

„Necháš ji na starost Jenkinsovi?“ zeptal se Torres a opřel se o zeď vedle mě.

„Intuice mi napovídá, abych to nedělal,“ prohodil jsem šeptem. „Ale on by s ní aspoň jednal jako s kýmkoli jiným.“

„Dobrý argument,“ přikývl Torres. „Byl by to pro něj jen další úkol.“

Jenkins by nevěnoval jediný pohled jejím očím, úsměvu, křivkám. Byl by stoprocentně soustředěný. „Ale se mnou bude ve větším bezpečí.“

„Protože ji miluješ?“ zeptal se Torres.

Zavrtěl jsem hlavou. „Protože Jenkins by nebyl ochoten pro ni zemřít.“

„Napadlo tě vůbec někdy, že obětování vlastního života za někoho jiného se trochu přeceňuje?“

„Dennodenně.“ Výčitky svědomí mi sevřely žaludek.

„Tak jsem to nemyslel. Jednou se budeš muset toho pocitu viny zbavit.“

„Dneska to ale nebude.“

Povzdechl si a podrbal se na kořeni nosu. „Koukej, rozebírat tyhle kraviny ti teď moc nepomůže. Oba víme, co nakonec uděláš.“

Přikývl jsem. Chránil jsem Izzy příliš dlouho na to, abych s tím teď přestal jenom proto, že z toho koukaly nepřijemnosti.

Graham vstoupil do chodby a změřil si mě pohledem. „Á, tady seš, šéfe.“ Mával ve vzduchu čtvrtkou papíru. „Nový itinerář.“

Odlepili jsme se s Torresem ode zdi, abychom zjistili, jaké změny v programu nastaly.

„Kundúz?“ přečetl mi Torres přes rameno.

„Přidala dvě provincie na severu,“ řekl Graham. „Myslel jsem, že se senátorka Laurenová zajímala o jih. To je ten dívčí šachový tým, že jo?“

„Jo,“ hlesl jsem a projížděl očima změny, které Izzy udělala.

Něco viselo ve vzduchu.

IZZY

SAINT LOUIS

listopad 2011

Když se letadlo naklonilo na bok, měla jsem srdce až v kalhotách. Plameny šlehající z motoru na křídle připomínaly ocasní pera hrůzostrašného ptáka fénixe. V záplavě kouře motor vysadil, ale místo něj se ozývaly jiné zvuky.

Výkřiky pasažérů a skřípění kovu. Mechanické. Pronikavé kvílení druhého motoru, který se ze všech sil snažil kompenzovat ztrátu svého protějšku.

Nemohla jsem dýchat, nemohla jsem myslet, nezbývalo než naslouchat křiku pasažérů, zatímco se na levou stranu nakloněné letadlo řítilo střemhlav dolů. Opěrka sedačky se mi vrazila do žeber. Úložné skříňky nad hlavou se otevřely a zasypala nás zavazadla. Něco hodně těžkého mě zasáhlo do ramene. Další jekot.

Sevěřela jsem Nathanielovu ruku tak pevně, až se mu odkrvily klouby na prstech.

„Přišli jsme o motor.“ Stíkl mi ruku. „Ale měli bychom –“

Motor na pravém křídle několikrát vynechal a pak také vysadil.

V kabině vypukl šílený řev.

Co se to dělo? Jak to vůbec bylo možné? Přišli jsme o *oba* motory. Logika byla neúprosná – šli jsme k *zemi*.

Asi jsem něco řekla nebo vykřikla, protože Nathaniel se ke mně prudce otočil, položil mi ruku na tvář a naklonil se, jako by mě chtěl před tím vším okolo ochránit.

„Dívej se na mě,“ řekl.

Odrhla jsem pozornost od apokalypsy odehrávající se okolo a jeho modré oči se zabořily do těch mých, zabraly celé moje zorné pole a nic jiného jsem už neviděla.

„Dopadne to dobře.“ Byl tak klidný a sebejistý.

Tak naprosto šílený.

„Tohle rozhodně dobře nedopadne!“ sípala jsem přiškrceným hlasem, zatímco jsme se řítili k zemi v ještě ostřejším úhlu, ačkoli se letadlo horizontálně vyrovnalo.

„Zůstaňte v klidu!“ vykřikla jedna z letušek, zatímco se celý letoun otřásal a všechny kovové součásti vibrovaly, jako bychom se měli každou chvíli rozpadnout.

Křik mi uvázl v hrdle a soustředila jsem se na Natea.

„Tady je kapitán,“ ozval se napjatý hlas z reproduktoru. „Připravte se na náraz.“

Umřeme.

V uších mi hřměl tep doprovázený vyděšenými výkřiky ostatních pasažérů a úplně mě ohlušoval.

Nate vyvalil oči, ale ruku mi nepustil, ani když jsme začali následovat pokyny.

„Připravte se na náraz! Připravte se! Připravte se!“ ječela se vzestupnou kadencí letuška. „Hlavy dolů! Zůstaňte v předklonu.“

Sklonila jsem se ke kolenům a pravou rukou si chránila hlavu. Padali jsme z nebes, ale já se pevně držela za ruku s Natem.

„Neboj se, dopadne to dobře,“ sliboval během opakovaných pokynů v pozici připomínající tu moji. „Dívej se na mě. Nejsi v tom sama.“

„Nejsem v tom sama,“ zopakovala jsem a naše ruce byly v ten okamžik tak pevně spojené, jako kdyby je někdo k sobě přivařil svářečkou.

„Připravte se na náraz! Připravte se! Připravte se! Hlavu dolů! Zůstaňte v předklonu!“

Zkrácená filmová verze mého života se nekonala. Ani jsem nezaslechla křičet vlastní duši, že jsem za osmnáct let svého života na této planetě nic důležitého nevykonala. Nedostavil se žádný z těch výjevů, o nichž vyprávějí lidé, kteří se ocitli v blízkosti smrti. Protože tohle nebyla blízkost smrti.

Tohle byla skutečná smrt. Tečka.

Sereno...

„Připravte se!“

Jako bychom narazili do cihlové zdi a ze mě se stala vystřelená nábojnice. Bezpečnostní pás se mi zařízl do břicha a končetiny mi ochably a nekontrolovaně se vymrštily vpřed.

Pak nás to hodilo na levou stranu a já ucítila bolest v boku. Na zlomek vteřiny jsme zůstali viset ve stavu beztíže a pak znovu narazili do země jako kámen nemilosrdně poskakující po hladině jezera.

Kosti v těle se mi rozletěly na všechny strany.

Do hlavy mě udeřil skládací stolek.

Když jsme se za doprovodu kovového skřípění a jekotu pasažérů sunuli po nerovném terénu, ucítila jsem cosi těžkého na zádech. Země pod námi sténala a svět se najednou ponořil do tmy.

Zastavili jsme... Zvedla jsem hlavu, ale viděla jsem rozostřeně, sedadlo přede mnou nebylo v té tmě skoro vidět.

Už je po všem? Je tohle smrt? Žádné andělské chóry ani vlny energie... jen tohle? Ať už to bylo cokoli, měla jsem pocit, že mě něco kolébá ke spánku, a s každým dalším nádechem jsem stoupala a s výdechem klesala.

Rozblikala se zelená světla, osvětlovala kabinu a temnota za okny jako mávnutím proutku zmizela.

Zamrkala jsem ve snaze zaostřit zrak.

Žena přes uličku otevřela ústa, ale zvonění v uších přehlušovalo jakýkoli zvuk, o němž se pokoušela. Držela v náručí dítě, ale i to dítě mi připadalo jako zachycené v němém výkřiku.

Otočila jsem hlavu a na tváři ucítla teplo.

Nathaniel.

Byl naživu... a já taky.

Otevřel ústa a pak je zase zavřel, pátral kolem sebe pohledem, až se naše oči setkaly, a z místa někde nad levým okem mu po tváři stékala krev.

„Co říkáš?“ zakřičela jsem. „Jsi zraněný!“ Natáhla jsem roztřesenou ruku k jeho obličejí.

Znovu pohnul ústy a vtom ho přehlušil další pronikavý zvuk. Že by palubní reproduktory?

„Musíme pryč!“ zaslechla jsem náhle Nateův hlas. „Izzy! Musíme pryč!“

Zničehonic, jako když někdo stiskne tlačítko na dálkovém ovladači, mi uši zaplavily zděšené výkřiky a sténání pasažérů.

„Evakuace! Evakuace!“ znělo z reproduktorů.

Nějakým zázrakem se nám podařilo přežít, ale na jak dlouho?

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Musím vysadit dveře!“ Stiskl mi ruku, ale pak ji pustil a uvolnil bezpečnostní pásy, nejdřív mně a hned poté sobě. „Můžete vysadit ty vaše?“ zakřičel přes uličku.

„Pracuju na tom!“ ozval se něčí hlas.

Nate se postavil, jeho mohutná záda mi při manipulaci s klikou zastínila výhled na nouzový východ.

Pak jsem ucítla něco ledově chladného na podlaze.

„Proboha, jsme ve vodě,“ řekla jsem. Zřítíli jsme se do řeky.

Vrávorající lidé se hrnuli do uličky jako přívalová vlna.

Nate vysadil dveře a oběma rukama je vyhodil z letadla.

„Evakuace! Evakuace!“

Zašmátrala jsem rukama pod našimi sedadly, vytáhla dvě nafukovací vesty, strčila si je pod oblečení a zapnula zip. Na tohle bude čas později.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Až se znovu potkáme.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.